

Základná škola, Ul.17.novembra 31, Sabinov

Autor projektu: Mgr. Ján Jaško

Jazyková úprava: Mgr. Jana Koremová

Autori textov: žiaci Základnej školy na Ulici 17.novembra v Sabinove

Autori ilustrácií: Monika Markovová a autori textov

Sabinov 2018

POĎAKOVANIE

Tento projekt sa uskutočnil vďaka programu Nadácie Orange e-Školy pre budúcnosť 2017/2018.

OBSAH

Ako medveďa Riša šikanovali	6
Tchor a Facebook	7
O ovečke Betke	9
Ďalšia obeť kyberšikany	12
Šmolko Babroš	14
Snehulienka	16
Popoluška	18
Troll a princezná Izabela	19
Ruženka	21
Ozlom	23
Závistlivý brat	25
Kúzelní škriatkovia	26
Zlý kráľ Bonsvér	27
Hroboví škriatkovia	28
Statoční súrodenci	29
Mária a jej nevlastné sestry	32
Milosrdenstvo	34
Šiestačka Klárka	36
Láska obracia veci k dobrému	38
Ako Patrika šikanoval sused	39
Zaľúbený Mišo	40
Silvia	41
Ako sa z nepriateľov stali priatelia	44

1. kapitola

Príbehy z lesa

Ako medveďa Riša šikanovali

(autor: Michal Matisovský)

Medveď Rišo bol tichým zvieratkom, ktorý musel dávať pozor na svoju mladšiu sestru Kristínu. Jeho život sa zmenil, keď začal chodiť do školy. Problém bol s medvedicou, s ktorou medveď Rišo sedel. Začala mu meniť život na peklo. Najprv proti nemu poštvala niektoré medvedice, neskôr aj ostatné medvede. V tom období výrazne schudol. Medveď Rišo doma nikdy nič nepovedal. Vulgárne nadávky, ktoré zviera počuje v lese boli bežnou súčasťou Rišovho života. Okrem toho boli aj posmešky ako chodil, sedel, jedol desiatu, občas aj ako sa obliekal. Keď ho pichali špendlíkom do chrbta alebo do láb začal si myslieť, že je to jeho vina a zaslúžil si to. Učítelia o tom vedeli, ale nikto nezakročil. Rodičia sa to dozvedeli pred ukončením základnej školy.

Jeho trápenie pokračovalo, keď stretol svoje bývalé spolužiačky na ulici, ktoré spustili hlasný smiech a ukazovali naňho prstom. Na strednú školu prišiel zľaknutý a vyhýbal sa novým spolužiakom. Postupne sa to zlepšilo a našiel si kamarátov. No celé roky mal problém nadviazať bližší vzťah. Neskôr mal pocit, že sa mu začína meniť povaha. Už sa nebál s niekým porozprávať a nadviazať maximálne priateľstvo.

Tchor a Facebook

(autor: Matúš Viktor)

Kde bolo, tam bolo, bol jeden veselý a moderný les, kde zvieratká žili spolu a šťastne. Nehádali sa medzi sebou a žili si ako jedna veľká šťastná rodina. Náš les bol moderný. Dokonca zvieratká mali aj internet. Všetky zvieratká boli kamaráti aj na Facebooku. Vedeli sa jeden druhého zastáť, podržať sa. To všetko platilo dovtedy, kým sa do ich lesa neprisťahoval tchor Hugo.

A všetko sa zrazu zmenilo. Tchor Hugo bolo zákerné, zlé, namyslené a náladové zviera. Srdiečko mal veľmi zle. Keď mohol, každému ublížil. Nemal žiadneho kamaráta. Preto chcel, aby sa celý les rozhádal a vymyslel zákerný plán. Začal ohovárať zvieratká medzi sebou. Prechádzal sa po lese ako poľovník, ktorý čaká na poľovačke.

Stretol líšku a hovorí jej: „Veverička mi povedala o medveďovi, že je nenažratý a vypasený“. A líška sa čudovala, lebo vedela, že veverička a medvedík sú nerozlučný kamaráti. Srnke hovoril, že líška vyzerá ako starý koberec. Takéto pletky sa lesom šírili ako hmla. Zvieratká sa to o sebe dozvedeli a všetci sa strašne nahnevali. A tak sa celý les rozhádal.

Na okraji čistinky pri jazierku žil malý vlčík, ktorého mamička naučila, že iba pravdou a dobrým srdiečkom bude svet lepší. Vlčík videl, že ich les už nie je to, čo bývalo. Náš statočný vlčík chcel všetko napraviť. A to sa tchorovi Hugovi nepáčilo. Začal vlčíka sledovať, kamkoľvek sa pohol. Natáčal na mobil. Videá, ktoré natáčal postrihal a zavesil na Facebook. Všetky videá komentoval smiešnymi poznámkami. Keďže zlo ma krátke nohy, ostatné zvieratká sa zo srandy pridali a komentovali to tiež. Vlčík bol smutný, uzavretý a stále sám.

Z výšky stromu sa na toto všetko pozerala múdra sova Žofka. Keď raz videla vlčíka pod jedličkou ako strašne narieka, rozhodla sa konať. Veľmi ju to nahnevalo. Prihlásila sa na Facebook a ako prvá napísala, že vlčík je super kamarát. Ostatné zvieratká si uvedomili, že veľmi ublížili vlčíkovi. Pridali sa k sove Žofke. Uznali si chybu, ospravedlnili sa. Vlčík dostal

Kde bolo, tam bolo...

od kamarátov čokoládu veľkú ako svet. Statočne ju rozlomil a rozdelil medzi kamarátov. Tchora Huga vyhodili z lesa. Nikdy viac o ňom nepočuli. Od tých čias je les veselý a šťastný. Zvieratká už vedia, že mobil, Facebook a počítač sú dobrí pomocníci, keď s nimi ľudia, zvieratká pracujú so srdiečkom a rozumom.

O ovečke Betke

(autorka: Viktória Kvašňáková)

Betka bola ovečka, ktorá žila so svojimi kamarátmi a kamarátkami na salaši pri veľkých zelených lúkach. Bola zo všetkých najkrajšia a dosť pyšná. Svoj voľný čas trávila na internete a hlavne na Facebooku. Jeden deň, kým ostatné ovečky boli na paši, Betka zostala doma v stodole. Vyhovorila sa, že ju bolí hlava, a že musí zostať doma. Miesto toho išla na internet, či nedostala nové správy na Facebooku. Prišlo jej asi dvadsať správ, ale len jediná ju zaujala najviac.

Bola od barana Tima, ktorého nepoznala, a tak mu odpísala: „Ahoj Timo. Nevie, či sa poznáme. Z akého si salaša?“

Po chvíli jej zabzučal telefón. Bol to Timo: „Som tu nový a som zo salaša na druhej strane lesa. Si celkom pekná. Poslala by si mi tvoju fotku?“

Betka už ani nevnímala, čo jej napísal a hneď si začala fotiť selfie. Myslela si, že chce mať jej fotku, lebo je to najkrajšia ovečka zo všetkých salašov a získa nového kamaráta. Ale Betka nevedela, že na druhej strane nie je Timo, ale zlý vlk Rudo, a tak mu tú fotku poslala.

Po pár minútach jej „Timo“ čiže Rudo znova odpísal: „Betka alebo skôr Beta, si veľmi škaredá, máš najhmusnejšiu vlnu, akú som kedy videl. Si len rozmaznaná ovca, ktorá už nevie, čo má zo sebou robiť, tak sa hrá na miss. A tá fotka, to už ani nehovorím. Si trápna.“

Betka začala po prečítaní správy plakať. Ešte nikto jej tak nikdy nepovedal. Ovečky sa pomaly vracali z paše, keď Betka vybehla zo stodoly a išla si opláchnuť tvár, aby zabudla na tie hrozné slová, čo jej povedal Rudo. Ale cestou ku korytu sa jej začali všetky ovečky posmievať. Nevedela, čo sa deje, tak bežala ku svojej najlepšej kamarátke Hanke, aby zistila čo sa deje: „Hanka! Hanka! Prečo sa každý smeje? Mám flak na vlne?“

Ale Hanka sa jej začala smiať tiež: „Ty to nevieš? Tvoja trápna fotka koluje celým internetom!“

A tak Betka zistila, čo naozaj urobila a akých mala kamarátov. Dokonca ani Hanka sa s ňou už nerozprávala, a tak Betka zostala v hanbe a osamote zavretá v stodole. Plakala a plakala až jej z toho bolo zle.

No potom za ňou prišiel pes Dunčo: „Prečo nariekaš, Betka a nejdeš von k ostatným ovečkám?“

Ovečka Betka plakala a plakala až napokon mu vyrozprávala všetko, čo sa stalo.

Pes Dunčo sa zamyslel: „Betka, ja Ti môžem pomôcť!“

Rozbehol sa zo stodoly priamo do lesa, lebo vedel, kde vlk Rudo býva. Ten ho naháňal po celom lese, až kým vlka nevyhnal.

Keď sa vrátil domov, prišiel k ovečke a povedal: „Vlk Ti už ubližovať nebude, ale zapamätaj si, že sa nedávaj do reči so zvieratami na internete, ktoré nepoznáš.“

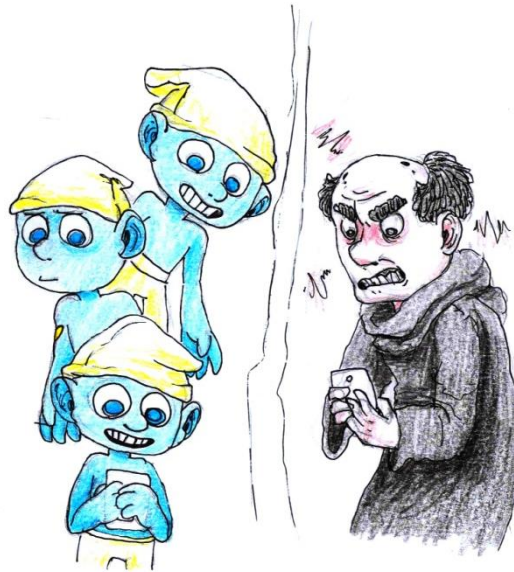
Ovečka Betka sa z toho poučila, prestala chodiť na Facebook a začala si hľadať ozajstných kamarátov.

2. kapitola

Z ríše Šmoulov

Ďalšia obeť kybershikany

(autor: Nikolas Šejirman)

Kde bolo, tam bolo, žili raz v malej dedinke neďaleko lesa malí modří tvorovia, volali sa Šmolkovia. Dedinka bola na ukrytom mieste, ktorú bolo ťažko nájsť. Každý Šmolko mal svoj vlastný domček. Šmolkovia si spolu spokojne nažívali, aj keď občas medzi nimi vznikali malé nezhody. Mali rovnaké oblečenie, biele čiapky a nohavice okrem Tatka Šmolka, ktorý mal červenú čiapku aj nohavice. Riadil celú dedinku a Šmolkom vždy pomohol, keď ho potrebovali. Najstarším obyvateľom dedinky bol Dedko Šmolko. So Šmolkami v dedinke žila jediná Šmoulinka. Mala žlté vlasy, bielu čiapku a šaty. Šmoulinka sa starala o Šmolíčatá a mala rada všetkých Šmolkov.

Šmolkovia boli sebestační, pretože si na okolitých poliach pestovali ovocie a zeleninu. Každý Šmolko niečím vynikal napríklad: kuchár - varil, pekár - piekol, krajčír - šil. Šmolkovia sa však museli mať na pozore pred zlým čarodejníkom Gargamelom a jeho kocúrom Azraelom, ktorí bývali v lese, v strašidelnom hrade. Gargamel so svojím kocúrom Azraelom sa snažili pochytať všetkých Šmolkov, lebo z nich bolo možné vyrobiť zlato. Napriek všetkému ich úsiliu sa im to nepodarilo, lebo Šmolkovia boli oveľa múdrejší, šikovnejší a prefikanejší. Stále im prešli cez rozum.

Keď sa Gargamelovi nedarilo Šmolkov chytiť a nevedel nájsť ich dedinu, rozhodol sa stvoriť Šmoulinku Bavlnku, ktorá ho mala doviešť do ich dediny. Jedného dňa pri čistinke našli Šmolkovia Šmoulinku Bavlnku. Mysleli si, že je sirota, a tak ju vzali k nim do dedinky. Bavlnka so Šmoulinkou sa stali najlepšimi kamarátkami. Strávili spolu veľa času a chodievali spolu na prechádzky do lesa. Čas plynul a Šmolkovia prišli za Tatkom Šmolkom s nápadom postaviť

školu pre všetkých Šmolkov. Tatko súhlasil, a tak si Šmolkovia školu postavili. Moderne ju vybavili vďaka šikovným Šmolkom Kutilovi a Technikovi, ktorí vynašli a zostrojili počítače. Šmolkovia sa radi učili. Počítače mali aj v domoch a zaviedli si aj internet. Šmolkovia Mudroš, Hundroš, Babroš, Šmolinka a Bavlnka chodili spolu do jednej triedy. Všetci spolu dobre vychádzali. Časom sa Bavlnkine správanie k Šmoulinke zmenilo. Začala sa jej vyhýbať a už netrávili spolu svoj voľný čas. Keďže Šmoulinka nemala inú kamarátku, tak začala viac času tráviť na internete. Jedného dňa, keď prišla zo školy a otvorila si mailovu stránku, našla tam odkaz od Bavlnky, že ak nebude robiť, čo chce ona, tak povie Gargamelovi, kde sa ich dedina nachádza. Každým dňom sa to stupňovalo a zhoršovalo. Šmoulinka sa do seba uzavrela, s nikým sa nestretávala, ani nerozprávala. Prestala chodiť aj do školy. Šmolkovia Mudroš, Hundroš a Babroš si všimli, že sa so Šmoulinkou niečo deje. Šmoulinka im nechcela nič povedať, lebo chcela ochrániť všetkých Šmolkov, a tak sa títo Šmolkovia vybrali za Tatkom Šmolkom a všetko mu porozprávali. Tatko Šmolko šiel k Šmoulinke. Keďže mu neotvárala, vošiel do domu. Šmoulinku tam nenašiel, ale uvidel zapnutý počítač a prečítal si výhražné maily od Bavlnky. Zvolal všetkých Šmolkov a vybrali sa hľadať Šmoulinku. Našli ju až na brehu rieky. Keď sa vracali naspäť do dediny stretli Bavlnku, ktorá chcela medzitým újsť.

Šmolkovia ju vzali so sebou do dediny, kde jej Tatko Šmolko a Dedko Šmolko dali vypiť nápoj, po ktorom sa zmenila na pravú Šmoulinku Bavlnku. Bavlnka sa Šmoulinke ospravedlnila a zase z nich boli najlepšie kamarátky. Nakoniec všetko dobre dopadlo a všetci si spolu pokojne a šťastne nažívali.

Šmolko Babroš

(autor: Dominik Paločko)

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna šmolkovská dedinka, v ktorej žil Šmolko Kutil a rozmýšľal, čo vymyslí, aby sa mohli vzdialené šmolkovské dedinky medzi sebou kontaktovať. Tak začal zostrojovať rôzne mobily, počítače a inštalovať do nich sociálne siete ako Facebook, Mesenger, Twiter, Instagram, Snapchat, Skype atď. Samozrejme, aj zlý Gargamel chcel tieto sociálne siete využívať.

Raz na lúke našiel mobil nejakého Šmolka a vyrobil si podľa neho taký istý mobilný telefón. Hackol sa do šmolkovského internetu a na sociálnych sieťach si založil rôzne účty. Cez ne sa vysmieval z Babrošovým zbabraných fotkám. Babroš sa zľakol, že sa z týchto fotiek budú smiať aj ostatní Šmolkovia, a tak ich radšej vymazal. Ale Gargamel si ich uložil do svojho mobilu a začal sa vyhrážať Babrošovi, že tie zbabrané fotky pošle Šmoulinke, ktorá sa Babrošovi páčila. Gargamel navrhol, že tie fotky nikomu nepošle, ale Babroš mu musí priniesť zázračný šmoulí elixír na to, aby si z neho mohol vyrobiť ďalších Šmoulov, a tak ich mohol zjesť. Babroš súhlasil.

V jednu noc sa vybral do skladu, kde mal tatko Šmolko najrôznejšie elixíry. Na Babrošovo nešťastie sklad strážil Šmolko Silák. Prichytil ho pri krádeži a odviedol ho k Tatkovi Šmoulovi. Babroš porozprával všetko, čo sa stalo. Zavolali na pomoc Šmolka Mudroša, lebo on sa vedel hacknúť Gargamelovi do mobilu a vymazať babrošove zbabrané fotky. Potom Mudroš vyhodil Gargamela z internetu a poučil Babroša o tom, aby si na fotky dával väčší pozor. Tatko Šmolko dal Babrošovi zákaz prístupu k internetu na celý rok. Pýtate sa, čo sa stalo z Gargamelom? Keď zistil, že tie fotky nemá, od zlosti rozbil svoj mobil.

3. kapitola

Škriatkovia, macochy, bosorky a iné baby.

Snehulienka

(autorka: Natália Semančíková)

Bolo raz jedno kráľovstvo, v ktorom žili kráľovná a kráľ. Pretože sa mali radi, o chvíľu sa im narodilo dievčatko. Tváričku malo bielu ako sneh, líčka červené ako krv a vlasy čierne sťa ebenové drevo. Dali jej meno Snehulienka. Zakrátko kráľovná ochorela a zomrela. Keď smútok pominul, kráľ sa znova oženil. Snehulienka vzrástla do krásy. Jej krásu macocha nemohla vystáť. Kráľovná mala zázračný prístroj, ktorý používala na vstup do internetových stránok. Tam sa každý deň uisťovala, aká je krásna.

Jedného dňa si vyrobila profil na Facebooku. Priatelia ju chválili a obdivovali, kým jej Facebook neprezradil, že Snehulienka má viac priateľov a zdieľaní ako ona. Od jedu ozelenela, ožltla, až zahýrila všetkými farbami. Začala písať Snehulienke výhražné SMS. Osočovala ju a vyhrážala sa jej. Snehulienka bola zo dňa na deň smutnejšia. Trápilo ju, ako sa k nej macocha správa. Bála sa niekomu zdôveriť. Urážky sa stále stupňovali, lebo Snehulienka mala stále viac zhladnutí a priateľov ako macocha. Nemohla to už zniesť a ušla do lesa.

Dlho blúdila, až kým nezbadala chalúpku siedmich trpaslíkov. Všetko v nej bolo maličké. Vyskúšala si postieľku. Keďže bola unavená, zaspala. Večer sa po ťažkej práci v bani trpaslíci vrátili do chalúčky. Boli prekvapení, keď vo svojom domčeku našli spať dievčinu. Snehulienka sa prebudila. Najprv sa trpaslíkov zľakla. Boli však priateľskí. Vyrozpárala im, čo sa jej stalo, no nevedeli jej pomôcť. Dovolili jej však, aby s nimi ostala bývať. Trpaslíci chodili každé ráno do práce a Snehulienka im obriadila chalúčku. Bola však osamelá, chýbali jej kamaráti. Až raz zabľúdil do lesa princ. Snehulienka sa mu zapáčila a požiadal ju, aby s ním šla do jeho kráľovstva. Ona ho však odmietla, nechcela viac žiť v krajine, kde vládne internet. Povedal jej: „Internet nie je zlý. Pomôže ti zistiť veľa zaujímavých informácií, ku ktorým sa inak nedostaneš. Treba ho však používať s rozumom.“ Princ sľúbil, že ju pred ľuďmi, ktorí tento vynález zneužívajú, ochráni. Žili šťastne, kým nezabudli zaplatiť internet.

Popoluška

(autorka: Sabína Cehelská)

Bola raz jedna sirôtka a nemala nikoho, len neboráka otca horára, lebo jej chudinka matka zomrela. Teraz bola biedna, ale keď sa otec onedlho oženil, bola ešte biednejšia. Macocha mala tiež dcéry v tých rokoch ako sirôtka a obe boli mrchavé, zle jej robili ako len vedeli. Sirôtka bola krásna ako jarná ruža a to sa nepáčilo macoche. Od zlosti začala vymýšľať, ako by jej len ublížila.

Ako tak raz premýšľala, prišlo jej na um: „Čo keby som ukázala celému svetu, aká je Popoluška!“.

Počas jej premýšľania ju vyrušila jej dcéra Drizella. „Čo tu robíš mama?“ spýtala sa.

„Už mám dosť ako všetci chvália len Popolušku!“ povedala macocha, „musím sa jej pomstiť!“.

„Pozri mama, stiahla som si do mobilu jednu appku na úpravu fotiek,“ poznamenala Drizella, „môžeme to využiť!“.

„Pod' dcérka, vymyslíme plán!“ povedala macocha.

Premýšľali celú noc až do rána. Na druhý deň poslala macocha Popolušku pracovať. Potajomky ju sledovali a vyfotili. Utekali do vedľajšej izby, aby ich Popoluška nevidela. Spolu tú fotku dali na Facebook. Hneď na druhý deň išla Popoluška polievať kvety. Zrazu zbadala suseda, ktorý jej povedal: „Dala si veľmi peknú fotku na Facebook,“.

„O žiadnej fotke neviem!“ povedala Popoluška.

Keď prišla domov, hneď sa pozrela na Facebook . Videla tú fotku a rozplakala sa.

„Kto mi to mohol urobiť?“ pýtala sa samej seba. Pozrela sa von oknom a pred domom videla veľa ľudí. Macocha už nemohla skrývať, že to bola ona. Vyšla von a všetkým sa ospravedlnila, zato, čo urobila. Ľudia na ňu nechápavo pozerali a odvetili: „Veď tá fotka je krásna!“ . Macocha sa nazlostila a so svojimi dcérami pykali celý život. Popoluška sa tomu veľmi potešila a žila šťastne až do smrti.

Troll a princezná Izabela

(autorka: Klára Stračiaková)

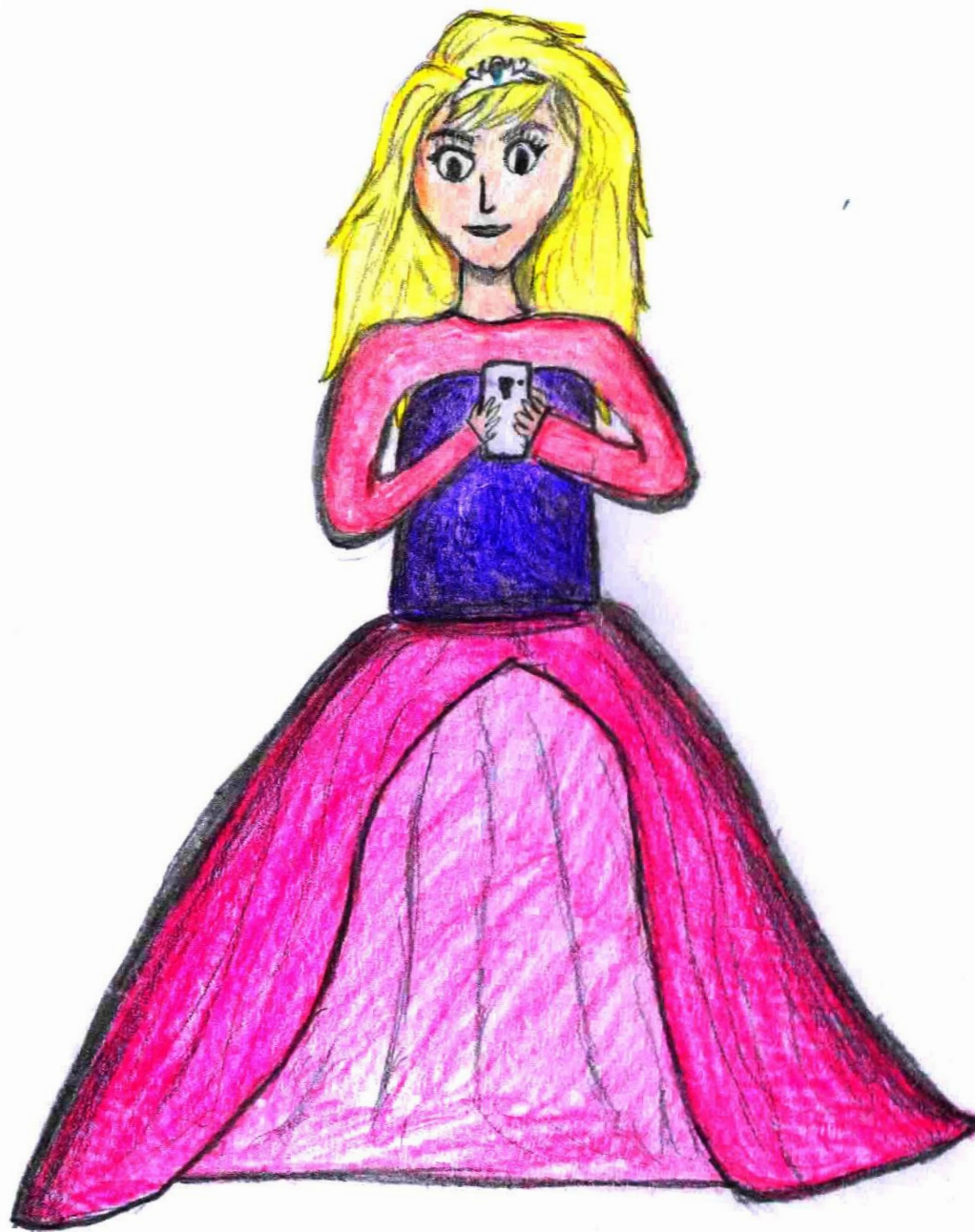
Bola raz jedna princezná Izabela, ktorá bola veľmi populárna na sociálnych sieťach. Mala však jedného veľkého nepriateľa Trola, ktorý cez tieto sociálne siete šikanoval. Princezná z toho bola veľmi smutná, a preto prosila rodičov, aby jej kúpili nový mobil, lebo si myslela, že keď jej kúpia nový mobil, tak jej Troll bude písať na ten starý. Princeznej však rodičia nechceli kúpiť nový mobil, a preto sa princezná urazila a zamkla sa v izbe.

V tú noc princezná ušla do lesa cez okno, a tam ju chytil Troll. Princezná kričala, no nikto ju nepočul, pretože bola noc a všetci tuho spali. Na druhý deň prišiel kráľ k jej izbe a zaklopal. Nikto však neotváral. Kráľ si myslel, že princezná je ešte stále urazená, a tak ju nechal tak. Na druhý deň sa začal obávať, keď mu zase neotvárala dvere. Princeznej, preto vykopol dvere do izby. Princezná tam nebola. Kráľ bol veľmi vystrašený. V ten deň vyhlásil pátranie po princeznej Izabele po celom kráľovstve a okolí a sľúbil, že tomu, kto nájde princeznú Izabelu dá odmenu. Zatiaľ, čo sa to všetko dialo v kráľovstve, Troll zobral princeznej mobil a vymazal jej všetky kontakty, aby nemohla nikomu povedať, kde je. Nechal jej iba jediný kontakt a to bol jeho. Troll princeznú Izabelu zavrel do väzenia a šikanoval ju pomocou mobilu.

V kráľovstve sa našiel jeden chlapec, ktorý sa volal Roman. Bol veľmi odvážny a rozhodol sa, že ju pôjde hľadať. Kráľ bol veľmi prekvapený, no súhlasil. Veľmi chcel, aby princeznú niekto našiel. Kráľ dal Romanovi výstroj a poslal ho hľadať princeznú. Roman chodil týždne a týždne, až našiel zámok zlého Trola.

Roman zakričal a Troll vyšiel von zo zámku. Bol veľmi prekvapený, že ho niekto našiel, no bol pripravený bojovať. Roman a Troll bojovali, až kým Roman nezvítazil. Roman oslobodil princeznú a spolu sa vrátili do hradu. Kráľ mu dal odmenu a Roman za ne kúpil

princeznej mobil. Roman a Izabela sa do seba zaľúbili a po niekoľkých rokoch mali svadbu a žili šťastne až do smrti.

Ruženka

(autorka: Mária Sofia Kováčová)

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden kráľ s kráľovnou. Boli spolu veľmi šťastní. Jedného dňa sa im narodilo dievčatko a dali mu meno Ruženka. Na oslavu jej narodenia pozvali sudičky, ale na jednu zabudli a tá sa nahnevala. Prvá jej do vienka dala krásu, druhá jej dala múdrosť a tretia nepozvaná, vytvorila sociálnu sieť, ktorá sa nedá vymazať. Povedala, že keď dosiahne vek pätnásť rokov, tak ju začnú hate a šikanovať cez sociálnu sieť a celé kráľovstvo skamenie. Dodala však, že to zruší iba božk pravej lásky. V tej chvíli kráľ vyhlásil, že v kráľovstve musia byť zničené všetky elektronické zariadenia.

Blížili sa pätnásť narodeniny a kráľ s kráľovnou sa o Ruženku báli, lebo vedeli, že sudičkina veštb sa vždy splní. Na jej pätnásť narodeniny oslavovalo celé kráľovstvo. Ľudia sa tešili, lebo v ten deň nikto nepracoval. Ľudia boli pozvaní na oslavu. Všetci jej blahoželali. Ruženka odišla do izby a napadlo ju, že je krásny deň a išla sa poprechádzať. V kráľovskej záhrade našla starú vežu. Išla sa do nej pozrieť. Na posteli našla mobil a išla si s niekým písať. Bola šťastná. Odfotila sa a dala to na sociálnu sieť, ale komentáre už neboli také pozitívne ako čakala. Ruženka sa sklamala a začala strácať silu, až nakoniec skamenela a aj celé kráľovstvo.

Keď sto rokov v kráľovstve nikto nebol, prišli traja princovia. Hľadali niekoho, ale nikoho nenašli, a preto dvaja z nich si povedali, že sa vrátia. Tak aj urobili, ale ten posledný ostal a hľadal život v kráľovstve. Volal sa Roman. Princ Roman našiel kráľovský palác, ktorý bol zarastený trnami. V ňom našiel kráľa s kráľovnou, služobníctvo a ľudí z dediny. Uvidel veľmi zarastenú starú vežu. Išiel sa pozrieť, či aj tam niekoho nenájde. Zbadal Ruženku, ktorá bola veľmi krásna. Hneď sa mu zapáčila. Nevedel, ako ju vyslobodí z kamenného väzenia. Prečítal si všetky správy, čo jej ľudia napísali a pokúsil sa s tým niečo urobiť. Zo začiatku nevedel ako, no potom ho napadlo, či sa priečinok na sociálnej sieti nebude dať vymazať.

Nepodarilo sa. Napadlo mu, či sa ten priečnikov na sociálnej sieti nevymaže, keď Ruženku pobožká. Pobožkal a podarilo sa. Priečnikov sa sám vymazal. Ruženka sa na prvý pohľad zaľúbila do Romana. Celé kráľovstvo sa dostalo z kamenného zajatia. Roman a Ruženka sa vzali. Mali spolu veľa detí. Žili pokiaľ nezomreli. A možno až dodnes s deťmi četujú .

Ozlom

(autor: Šimon Gruška)

Za deviatimi horami, deviatimi riekami, za oceánom s deviatimi ropnými škvŕnami tam je kdesi lesné kráľovstvo. To kráľovstvo tyranizuje zlý čarodej Ozlom, ktorý si robí žarty z celého kráľovstva.

Jedného dňa si Ozlom odfoťil princeznú zlatovlásku a robil si z nej žarty na sociálnych sieťach. Kráľ Toby si to najskôr nevšimal, ale keď mu to jeho dcéra ukázala, tak sa nahneval a pokúsil sa Ozloma nájsť. No nepodarilo sa mu to. Nechal tak vytvoriť skupinu antihackerov. Bol tam najznámejší antihacker Kutulhu a jeho sestra Elisa. Ale ani im sa nepodarilo Ozloma vystopovať, a tak Ozlom ďalej šikanoval celé kráľovstvo. Kaľ nevedel, čo si počať. Až neskôr si Ozlom začal robiť žarty aj z kráľa. A preto, už nik nevychádzal von z domu.

Jedného dňa prišiel do kráľovstva princ Martin. Vošiel do zámku celého zo zlata. Podišiel ku kráľovi a hovorí: „Rád by som požiadal vašu dcéru o ruku“.

Kráľ sa začudoval: „Dám ti moju dcéru, ak splníš tri úlohy.“ Princ súhlasil.

„Choď sa vyspať!“ Povedal kráľ.

Kráľov sluha zaviedol princa do jeho komnaty. Keď sa princ ráno zobudil, zišiel dole a opýtal sa kráľa: „Kde sú tie tri úlohy?“

„Dobre teda prvá úloha. Choď do lesa a prived' mi dvadsaťtri perí z drakových krídel.“

Princ neváhal ani sekundu a vypravil sa do jaskyne za deviatimi horami a deviatimi dolami. Keď princ už strácal nádej, uvidel obrovskú jaskyňu celú z diamantov. Vošiel dnu a uvidel veľkého spiaceho draka a krídla z čistého zlata. Princ prišiel k drakovi a pokúsil sa mu

vytrhnúť perie, ale nešlo mu to. Až po nejakej chvíli ho napadlo, že otec mu dal čarovný meč a tým mečom ich odrezal.

Keď už si kráľ myslel, že princ nepríde, začal byť smutný. Ale hneď ako uvidel princa, jasal od radosti.

„Priniesol som vám dvadsaťtri pier“.

Kráľ sa začudoval a povedal: „Dobre, teda druhá úloha. Prived' mi zlaté vajce od vtáka, ktorý nikdy neodchádza z hniezda.“

Princ tomu nerozumel, ale súhlasil. Keď sa vybral hľadať zlaté vajce, tak ho Ozlom videl, a sfočil. Urobil si z neho žarty. Princ dorazil k najväčšiemu vrcholu sveta, zaradoval sa a začal šplhať. Vyšplhať sa hore mu trvalo tri dni a tri noci. Keď sa tam dostal, videl obrovské hniezdo, ale po vtákovi ani stopy. Začudoval sa. Zrazu uvidel zlaté vajčko. Rozbehol sa k nemu, no cestu mu prekrižil obrovský vták, a tak sa princ schoval. Rozmýšľal, ako by vtáka prekabátil. Napokon na to prišiel. Dal vtákovi jedlo, na ktorom bol uspávací prášok. Vták hneď zaspal. Princ prišiel k vajčku. Ako bol veľmi rád, no keď sa ho pokúsil dvihnúť, nešlo mu to. Spomenul si na tašku, ktorú mu dala jeho mama.

Princ prišiel ku kráľovi a ukázal zlaté vajčko. Kráľ skoro vyletel od radosti.

„Dobre teda, tretia úloha spočíva v tom, aby si našiel zlého kyberšikanistu Ozloma.“

Princ si myslel, že to bude hračka. Súhlasil. Keď prišiel do miestnosti s počítačmi, nevedel, čo má čakať. Posadili za počítač a nariadili nech Ozloma vystopuje. Princovi to trvalo deväť dní, kým našiel Ozloma. Nechal ho uväzniť do žalára. Všetci žili šťastne, až kým nepomreli.

Závistlivý brat

(autorka: Alexia Katarína Letkovská)

Žil raz jeden kráľ, ktorý mal jednu dcéru a jedného syna. Princezná bola krásna. Mala dlhé blond vlasy. Bola úžasná tanečníčka. Chodila do školy tanca, kde sa učila rôzne tance ako ľudové, ale aj moderné.

Raz, keď sa vrátila zo školy, sadla si za počítač a začala si prezerat' príspevky. No zrazu natrafila na fotku, na ktorej bola ona. Na prvej fotke bola obézna, na druhej bola anorektička, na tretej sa držala s chlapcom za ruky a bozkávali sa. Myslela si, že je to žart, no neskôr sa jej to prestávalo páčiť. Zavolala kamarátke, ktorá jej zdvihla telefón so slovami, že ju neznáša, a že je trápna. Stratila kamarátku, ktorú poznala už desať rokov. Rozplakala sa. Nevedela, čo má robiť.

Napadlo jej zavolať princovi Matejovi. Bol to jej najlepší kamarát. Dúfala, že aspoň on sa s ňou bude baviť. A mala pravdu. Matej sa jej nepostavil chrbtom, ako jej kamarátka Lívia. Porozprávala mu, čo sa jej prihodilo. Samozrejme vopred o všetkom vedel a neprekvapilo ho to. Šírilo sa to rýchlo. Matej jej povedal, že obvolá jeho kamarátov a vysvetlí im to. No toto mu nikto neveril. Začali sa o ňom šíriť ďalšie pletky.

Princezná sa rozhodla všetko povedať otcovi. No keď šla okolo bratovej izby, zazrela svoje fotky v nejakom programe na úpravu fotiek. Brat bol v kúpeľni. Vošla do izby a všetko jej do seba zapadlo. Neverila tomu, ale za všetko mohol jej vlastný brat. Rozbehla sa do sály a všetko povedala otcovi. Kráľ nechal zavolať jej brata. Ku všetkému sa priznal. Princezná nechápala, prečo to spravil. Povedal jej, že je vo všetkom je lepšia, závidel jej. Princezná mu odpustila, ale všetko musel napraviť a pred všetkými žiakmi povedať, že to nie je pravda. Hoci mu odpustila, tá rana v srdci jej zostane navždy.

Kúzelní škriatkovia

(autorka: Liliana Gardošová)

V dávnych časoch žil jeden chlapec, ktorý sa volal Kristián. Chodil do ôsmeho ročníka. Spolužiaci sa mu často vysmievali, pretože bol z chudobnej rodiny. Smiali sa mu pre oblečenie, známky a rôzne iné veci, ale hlavne preto, že nemá ani len mobil. Spolužiak Juro ho chcel strápníť. Celej triede na Facebooku napísal, že Kristián sa ešte stále hrá s plyšovými hračkami. Kristiána to nahnevalo, a hneď po skončení školy utiekol do lesa, lebo sa mu všetci smiali a urážali ho.

V lese našiel starú opustenú chatrč. Bola to jeho tajná skrýša, nikto o nej nevedel, iba on. Chodieval do nej pravidelne každý deň. Veľmi sa mu tam páčilo. Konečne mohol byť aspoň chvíľu sám a nikto sa mu nevysmieval.

Jedného dňa sa hral s loptou, ktorá mu spadla pod skriňu a nedotiahol na ňu. Skriňu musel odsunúť. Keď už bola takmer odsunutá, zbadal tajný otvor. V ňom bola dlhá a tmavá chodba. Keď došiel na koniec chodby, uvidel dvere a vošiel dnu. Bolo tam všetko zo zlata. Po chvíli si všimol malé bytosti. Boli to škriatkovia. Skamarátil sa s nimi. Kristián sa vrátil domov neskoro a všetkým o tom vyzprával. Neuverili mu.

Ráno, keď prišiel Kristián do školy dozvedel sa, že Juro celej triede povedal, čo si Kristián vymyslel. Opäť sa mu v škole posmievali. Po škole prišiel domov a rodičia ho poprosili, aby im tých škriatkov ukázal. Keď prišli na miesto, uvideli škriatkov a uverili mu. So škriatkami uzavreli dohodu, že si môžu nejaké zlato zobrať. Poďakovali im a pobrali sa domov.

Rodičia Kristiánovi kúpili mobil. Odvtedy sa s Kristiánom kamarátia všetci spolužiaci, okrem Jura. On mu stále píše výsmešné SMSky.

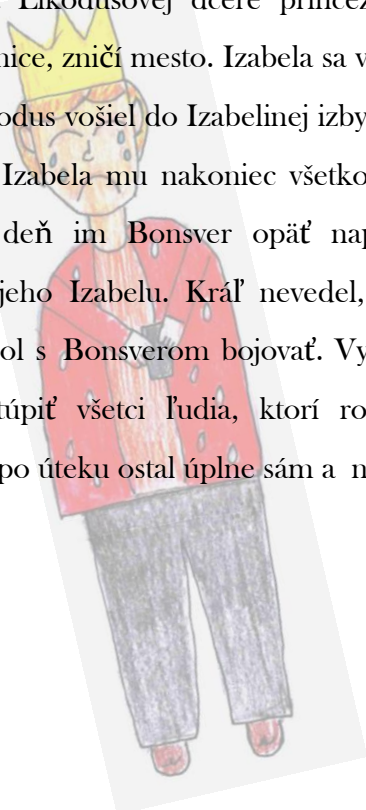
Zlý kráľ Bonsvér

(autorka: Sára Miščíková)

Kde bolo, tam bolo, boli raz dve kráľovstva. Tí kráľi sa nemali radi, vždy medzi sebou bojovali.

Jedného dňa dostal kráľ Bonsver nápad, stať sa lepším kráľom ako kráľ Likodus. Napísal na internet Likodusovej dcére princeznej Izabele, že ak mu neprinesie peniaze z kráľovskej pokladnice, zničí mesto. Izabela sa veľmi bála. Nevedela, či má ísť za otcom alebo to má tajiť. Kráľ Likodus vošiel do Izabelinej izby, ktorá bola veľmi vystrašená. Jej otec sa pýtal, čo sa jej prihodilo. Izabela mu nakoniec všetko povedala. Kráľ Likodus jej povedal, aby sa nebála. Na druhý deň im Bonsver opäť napísal. Ak mu nedajú peniaze z kráľovskej pokladnice, unesie jeho Izabelu. Kráľ nevedel, čo má robiť a čo sa stane s kráľovstvom. Nakoniec sa rozhodol s Bonsverom bojovať. Vyhnať ho z kráľovstva. Obnovili si kráľovstvo, kde mali zákaz vstúpiť všetci ľudia, ktorí robia zle iným na internete. A čo sa stalo s Bonsverom? Ten po úteku ostal úplne sám a nikdy sa z neho nestal dobrý kráľ.

Hroboví škriatkovia

(autor: Patrik Ondrej)

V jednej ďalekej krajine žili hroboví škriatkovia. Trestali každého, kto sa pokúsil narušiť odpočinok mŕtvych. Pred mnohými rokmi sa tento odporný skutok pokúsil spáchať jeden škaredý trol. Škriatkovia ho za tento ohavný čin potrestali smrťou. Jeden zlý trol sa preobliekol za opravára technických zariadení a dostal sa k tajným e-mailom, ktorými škriatkovia komunikovali. Raz sa odhalil v pravom svetle tým, že sa začal vyhrážať zverejnením e-mailov na Twiteri a Facebooku. Keď škriatkovia odmietli splniť jeho požiadavky, ako napríklad oživiť jeho otca, trol začal sťahovať informácie z e-mailovej schránky škriatkov do svojho počítača, pretože k škriatkovskému sa už nedostal. Stráž objavila jeho starý počítač práve vo chvíli, keď bolo sťahovanie ukončené. Trol však nebol v ich čarovnej jaskyni, ale bol v dedine. Vrátil sa akurát vo chvíli, keď sa na obrazovke objavila informácia, že všetky údaje boli vymazané. Vedel, že ich vymazali škriatkovia, ktorý objavili počítač. Keď sa vybral do ich ríše, aby ich špehoval a vypočul si, ako našli jeho počítač. Stráž ho zaistila a uvrhla do väzenia. Na druhý deň si vypočul rozsudok, ktorý znel - doživotné väznenie. Dal sa na útek, kde stúpil na jeden malý hrob. Jeho osud bol spečatený. Z jaskyne vybehli smrtky Elena a Helena. Keby sa informácie dostali na sociálne siete, zanikli by smrtky, škriatkovia a nemal by sa kto starať o hrobové miesta našich zosnulých.

Statoční súrodenci

(autor: Róbert Mészaroš)

Kde bolo, tam bolo, kde sa piesok lial a voda sypala a kde líšky dávali dobrú noc, bolo jedno malé mestečko. Bolo krásne, z jednej strany obklopené lesmi a z druhej rozľahlým morom. Deti chodili do školy a tie mladšie do škôlky. Ľudia boli priateľskí a pohostinní. Všade vládol pokoj, až raz prišiel deň, keď sa to všetko zmenilo. Ľudia boli úplne obyčajní, ibaže sa neradovali zo slnka, z krásnych jarných dní ako kedysi. Všetci boli smutní, akoby ich voľakto zakľal. A veru aj zakľal, ale nie hocijako. Totižto v tom mestečku mali ľudia mobily, počítače a tablety. Deti boli smutné, pretože sa im niekto cez tie čertovské mašiny vysmieval a strašil ich. Rodičia boli nešťastní, lebo nevedeli zistiť, kto je za tým. Ale čo by to bolo za rozprávku, keby sa nenašli dve odvážne deti - brat a sestrička. Volali sa Alex a Paťka. Alex bol prvák, veľmi zodpovedný a Paťka sa ešte len do školy chystala. Raz, keď si Alex robil domácu úlohu na internete, naskočil mu na plochu inzerát na jarný výlet. Mali tam byť rôzne preliezačky, šmýkalky, pieskoviská... Okamžite zavolať Paťku: „Paťkaaaa, pozri čo som našiel! Super výlet, na ktorom budú samé zaujímavé atrakcie! Je to akurát cez jarné prázdniny! Mohli by sme sa spýtať rodičov a nenudili by sme sa doma.“ Paťka bleskurýchlo vbehla do izby a pozrela sa na obrazovku. Nato váhavo povedala: „Mne sa to nezdá. Pozri tu dole...aha, vidíš? Máme sa tu prihlásiť sami, bez rodičov.“ „No a?“ Povedal Alex. „Prihlásime sa a aspoň zistíme viac.“ Odvrkol. „Keď myslíš! Ale ako to chceš zatajiť pred našimi?“ Váhavo sa opýtala Paťka. „Neboj, určite budú radi, že sme to zvládli sami a neotravovali ich!“ Presvedčivo vyhlásil Alex. Tak sa napokon prihlásili a o chvíľu im došla správa, ktorá znela takto:

Vitajte milé deti! Príďte k nám na prázdniny! Máme tu nový bazén, televízor, preliezačky a nové počítače. Určite tu zažijete mnoho nových zážitkov! Už teraz sa na Vás teším! Vaša teta Lucka.

„No vidíš, nič zlé nám tam nehrozí“, povedal Alex sebaisto. „No mne sa to aj tak nezdá. Ja tam s tebou nepôjdem.“ Odvrkla Paťka. Nato prišla ďalšia správa, v ktorej bolo napísané:

Ahoj deti. Práve mi bola doručená vaša prihláška. Pošlite mi ešte vaše fotografie a adresu, aby som Vám mohla vyrobiť preukazy. Chcem sa Vás už len opýtať, či ste o našom tajnom výlete nič neprezradili svojim rodičom?

Deti jej potvrdili, že zatiaľ nepovedali ani slovičko, ale keď prídu rodičia z práce, tak im všetko povedia. Teta Lucia ich začala presvedčať, že to nie je dobrý nápad hovoriť o tom rodičom, lebo by im tento super výlet mohli zakázať. Keďže je to blízko pri meste, netreba im o tom nič vravieť.

„Kým prídu z práce, budete už doma“, povedala tetuška.

„Hneď ráno, keď rodičia odídu, vydajte sa na koniec mesta. Prejdite cez mostík a vojdite do lesa, kde vás už budú sprevádzať značky. Ak nedodržíte našu dohodu, tak vás a vašich rodičov neminie krutá pomsta!“

Deti si zrazu uvedomili, že sa nechali oklamať. Ale mali skutočne veľký strach a viac ako o seba sa báli o svojich rodičov. Alexa najviac mrzelo, že tej tete poslali svoju adresu. Preto vedel, že svoje strašné hrozby by mohla ľahko naplniť.

Keď nadišiel čas jarných prázdnin, deti počkali na odchod rodičov a rýchlo si zbalili pár drobností na cestu. Pre istotu ešte napísali odkaz rodičom, že sú u Maťka, aby sa nečudovali, keď ešte nebudú doma. Bolo to klamstvo! Paťka mu potom celou cestou rozprávala o tom, že klamať rodičom sa nepatrí. Keď plní strachu dorazili na miesto, zistili, že ich teta opäť oklamala. Bola to stará drevená chatrč, ktorá každú chvíľu mohla spadnúť. Žiadne preliezačky, žiadne šmýkačky a ani žiadne pieskoviská. Iba starý plot a vŕzgajúca bránka. Nato vyšla z chatrče stará ježibaba a povedala:

„Vitajte! Konečne ste aj vy prišli navštíviť môj krásny príbytok.“

Alex a Paťka boli v šoku. Ježibaba sa k nim priblížila, schmatla ich za ramená a odvieďla do chatrče. Vo vnútri to bolo ako v počítačovej dielni. Samé počítače, ktoré lákali deti do tejto diery. Povedala im, čo budú robiť. Nútila ich rozprávať klamstvá o rodičoch, ktoré si nahrávala. Povedala, že keď nebudú robiť čo im povie, tak tie nahrávky pustí ich rodičom a oni ich vyženú z domu a viac ich nebudú ľubiť. Takto postupne do chatrče nalákala všetky deti z

mesta. Medzi deťmi bolo niekoľko ich kamarátov, aj náš spomínaný Maťko so sestričkou. Ježibaba Luca bola prešibaná. Deti vždy popoludní pustila domov, aby si rodičia nič nevšimli. Rozhodla sa, že pomocou detí ovládne celé mesto a bude mu vládnuť ako kráľovná. Lenže rodičia si všimli, že ich deti sú ako bez života. Vypytovali sa svojich detí, čo sa deje, prečo sa nehrajú vonku, ale len smutne sedia pred počítačom. Ale oni sa im báli čokoľvek povedať. Nemohli predsa prezradiť, že čakajú na rozkazy od Lucy, ktorá si s nimi a aj s celým mestom robí, čo chce. V meste vládol smútok a hrobové ticho. Čo keby sa hrozby starej strigy naplnili? Všetky deti by stratili lásku svojich rodičov a to by bol koniec. Lenže Alex a Paťka už mali toho dosť. Chceli späť svoj šťastný život. Rozhodli sa, že v noci vyklážnu potichu z domu a prídu k ježibabe. V spánku ju priviažu k posteli a oslobodia mesto od tohto nešťastia. Keď Luca tuho zaspala, začala tak silno chrápať, až omietka zo stien padala. Paťka s Alexom vošli potichu do chatrče. Paťka pozrela na Alexa a povedala mu: „Ja som vravela, že to nie je dobrý nápad!“ posťažovala sa bratovi. Ten sa len usmial a vytiahol potichu povraz. Opatrne Lucu priviazali o posteľ a rozdelili si úlohy. Paťka dávala pozor, aby sa Luca nezobudila, Alex rýchlo vymazal všetky klamstvá z počítačov. V chatrči už neostalo nič, čím by sa im ježibaba mohla vyhrážať. Nakoniec Alex napísal mail rodičom, nech si po nich prídu, lebo sú v ohrození. Zlá ježibaba sa môže zobudiť a bude zle - nedobre. No Luca sa zrazu zobudila a to ste mali vidieť! Akoby sto čertov do nej vbehlo. Roztrhla laná, ktorými ju priviazali, schytila deti, hodila ich do vreca, prehodila cez plece a chystala sa s nimi utiecť. Rozbehla sa ku bránke, s hlasným vrzgotom ju otvorila a utekala preč. Medzitým si rodičia prečítali mail od Alexa a utekali do lesa. Deti zachránili a Luca skončila vo väzení za kyberšikanu. Alex sa ospravedlnil svojim rodičom a to isté urobili všetky ostatné deti. Rodičia sa na ne nehnevali a oslávili aj to, že ježibaba už nemôže nikoho ohroziť.

A čo z toho vyplýva? Ak sa vám milé deti niečo na internete zdá podozrivé alebo čudné, okamžite zavolajte svojich rodičov, ktorí vás uchránia od podobných problémov.

Mária a jej nevlastné sestry

(autorka: Miroslava Fecková)

Za jednými horami a jednými dolami bola jedna dievčina menom Mária. Bola to pekná, urastená a milá dievčina. Keď ešte bola malé dievčatko, zomrela jej mamička pre vážnu chorobu. Ostala sama s oteckom.

Niekoľko mesiacov neskôr sa Máriin otec znovu oženil, lebo nechcel Máriu nechať samú. Zobral si pyšnú, namyslenú a krutú ženu, ktorá si so sebou priniesla svoje dve dcéry Luciu a Katušu. Boli namyslené, pyšné a kruté. Také isté, ako ich mama. Macocha, Lucia a Katuša sa k Márii správali ako ku slúžke. Musela robiť všetko, čo jej povedali a prikázali. Macocha závidela Márii jej krásu, a preto svojim dcéram kúpila telefóny, aby Máriu šikanovali, dokonca aj cez internet. Mária musela prať, žehliť bielizeň, umývať dlážku a udržiavať všade poriadok, zatiaľ čo Katuša a Lucia ju natáčali. Každú fotku a každé video dali na internet. Videá a fotky zavesili všade, kde sa dalo.

Chlapec z bohatej rodiny menom Matej jej chcel pomôcť, a tak zašiel za jej macochou, aby s tým prestali.

„Nie!“, skríkla macocha.

„Ale prečo nie?“, spýtal sa Matej.

„Pretože si to zaslúži!“, odvetila macocha.

„A čo vám také spravila?“, spýtal sa macochy Matej, ale ta nechcela odpovedať a radšej zmenila tému.

„Ale taký pekný chlapec a nechá sa omámiť takým škaredým dievčaťom? Čo keby si zobral našu Katušu na večeru. Ja sama Ti sľubujem, že je to pekné a pracovité dievča, veď vy dvaja by ste boli pekný pár“, povedala macocha.

„Nie, ja mám rád len Máriu!“, odpovedal Matej a odišiel domov.

Každý deň pracoval na ďalekom poli, kde mu Mária nosila obed. Macocha ich sledovala, natáčala to na mobil a každé video dala na internet. Dohodla sa s dcérami, že jednu z nich vydá za Mateja, lebo jej išlo iba o peniaze.

Prešli dva mesiace a Matej sa s Máriou zasnúbili. Macocha a jej dve dcéry Máriu závideli a začali ju znova šikanovať cez internet. Deň čo deň posielali škaredé správy o Márii a o tom, ako ich nútila pracovať až do vyčerpania. Matej im to chcel vrátiť za Máriu. Preto ich priviedol do svojho domu a chystal sa im pomstiť. Vtom prišla Mária, ktorá nechcela, aby jej macocha a nevlastné sestry trpeli. Dohodla sa s Matejom, že macocha, Lucia a Katuša im budú slúžiť tri roky, tak ako Mária slúžila im. Matej si Máriu zobral za ženu a na internet dali fotky, akí sú spokojní a šťastní. Po troch rokoch sa im narodila dcéra, ktorej dali meno Monika. Macoche, Katuši a Lucii, Mária všetko odpustila a celá dedina sa radovala. Mária s novou rodinkou žili šťastne, až kým nepomreli.

Milosrdenstvo

(autor: Jakub Sakala)

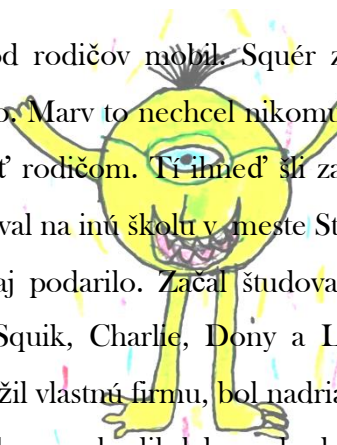

Bolo raz jedno mestečko. Volalo sa Príšerkovo. Žili tam samé príšerky, ktoré v noci chodili strašiť deti na druhý svet. Jedného dňa prišla na svet príšerka Marv. Marv nebol obyčajná príšerka, pretože mal nadpriemerné IQ. Na očiach mal okuliare a v ústach strojček na zuby.

Keď nastal deň, kedy mal ísť prvýkrát do školy, začal byť nervózny. Bol rok 2017. V tej dobe už príšerky museli mať počítače, aby sa mohli vzdelávať. Marv sa rozhodol, že si na sociálnej sieti zriadi účet. Lenže ešte nevedel, čo ho čaká. V škole stretol aj ďalšie príšerky, medzi ktorými bola jedna, ktorá sa volala Squér. Squér bol bohatá a namyslená príšera. Chodili spolu do triedy a Marvovi sa neustále vysmieval, pretože nosil okuliare. No ten si však z toho nič nerobil.

Na svoje jedenáste narodeniny dostal Marv od rodičov mobil. Squér začal Marvovi posilať sms správy, v ktorých mu nadával a urážal ho. Marv to nechcel nikomu povedať, ale keď sa to neustále zhoršovalo, rozhodol sa to povedať rodičom. Tí ihneď šli za ich triednou učiteľkou. Všetko sa skončilo tým, že sa Marv odsťahoval na inú školu v meste Strašidielkovo.

Tam sa rozhodol začať odznova, čo sa mu aj podarilo. Začal študovať príšeractvo. Našiel si aj nových a lepších kamarátov. Volali sa Squik, Charlie, Dony a Linki. Bola to nerozlučná päťka. Keď si po skončení školy Marv založil vlastnú firmu, bol nadriadený Squéra. Dokonca jedného dňa prišiel Squér za Marvom, aby ho nevyhodil, lebo nebude mať z čoho žiť. Marv sa zľutoval a neprepustil ho. Vedel, aké to je, keď vám niekto ubližuje.

4. kapitola

Zo školských lavíc

Šiestačka Klárka

(autorka: Karin Knapová)

Bola raz jedna šiestačka, ktorú doma volali Klárka. Bola to veľmi dobrá žiačka, ku každému sa správala slušne a milo. Jedného rána to však vyzeralo tak, že sa jej vôbec nechce ísť do školy.

Predtým každé ráno sama zobúdza svoj budík, aby nezabudol zvonieť, ba skoro bola ochotná namiesto neho cingat', aby bol celý byt na nohách a vypravil ju do školy. Tešila sa, že poleje kvety v triede, stretne spolužiačky, zotrie tabuľu, lebo to robila zvlášť rada. Učiteľka sa tiež tešila, že má vždy čistú tabuľu. Ale toto ráno Klárka len ležala v postieľke, budík sa už takmer vybral k nej, aby jej zacingal do uška, lebo sa mu zdalo, že dievčatko ohluchlo. Aj mamka jej chcela skontrolovať ušká, či ich nemá náhodou upchaté.

„Čo sa deje?“ spýtala sa nehybného chrobáčika, na ktorého sa toho rána premenila jej inak veľmi neposedná dcérka.

„Mne sa nechce do školy – ja sa bojím“, odvetila dcérka.

Vtom spod paplóna zavibroval mobil a Klárka sa vyľakane odtiahla a skríkla: „Nie. Nechcem sa s ňou rozprávať!“

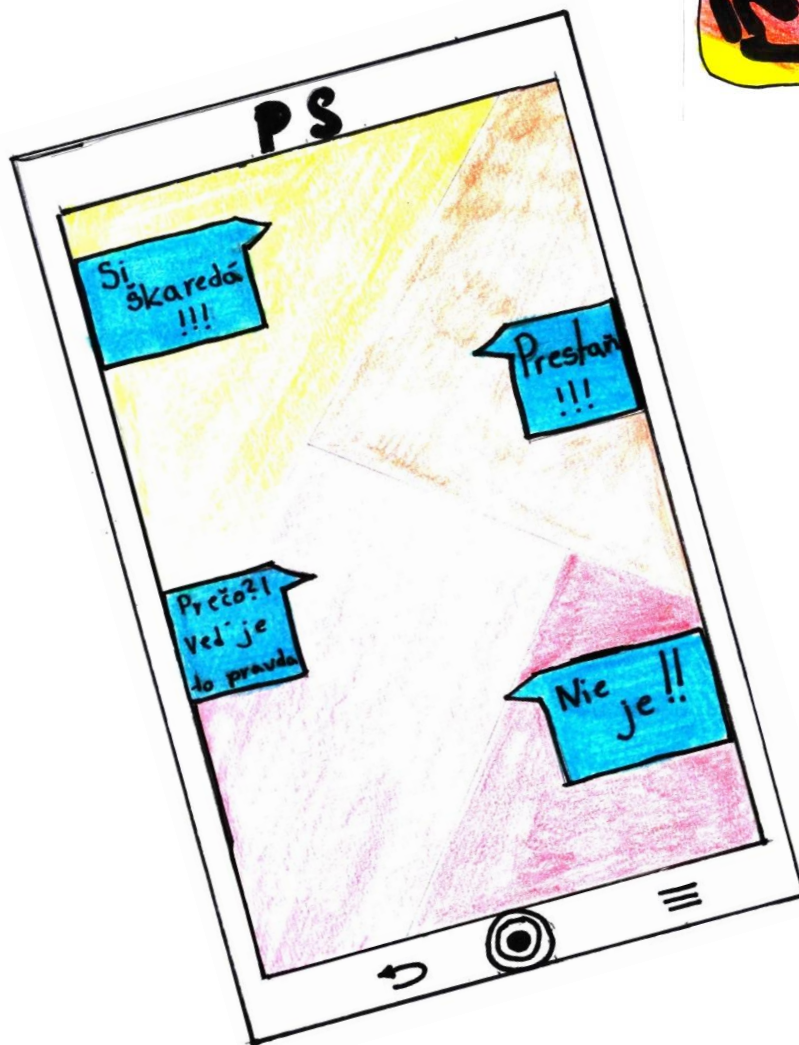
„Tak predsa počuje moja dcérenka“, spokojne si vzdychla mamička.

Pomaly sa od Klárky dozvedela príbeh o dievčati zo 6.B, ktorá vždy cez prestávku príde za ňou do triedy, hovorí jej nepekné veci, píše jej to aj na Facebooku a ráno jej telefonuje o tom istom.

„A ty sa k nej ako správaš?“, spýtala sa pre istotu mamička.

„Slušne, ja sa správam ku každému slušne“, uistila ju Klárka.

A tak si začala mamička hlávku lámať, ako naučiť dcérenku slušne sa správať k slušným a ráznejšie k tým, čo o slušnosti nič nevedia a neslušné slovíčka im lietajú z úst. Rozhodla sa teda, že okrem slušnosti naučí svoju dcérku aj ubrániť sa voči takýmto ľuďom.

Láska obracia veci k dobrému

(autor: Pavol Petriľák)

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna škola a v tej škole jedna trieda. V tej triede bol spolužiak, ktorý sa zaľúbil do spolužiačky. Nikomu to nepovedal, pretože sa bál výsmechu a ponižovania. V jeden deň sa rozhodol, že jej to povie sám a v súkromí u nej doma. Kúpil jej kvety a prišiel k nej domov. Dal jej kyticu kvetov, ale vtom prechádzali okolo jeho spolužiaci. Vyfotili ich a zverejnili to na internete. Obaja si to všimli. Boli zúfalí. Nasledujúci mesiac sa dočkali posmechu a šikanovania na internete. Neskôr sa rozhodli, že sa im postavia a vrátia im to. Priznali sa na internete, že spolu chodia, a že sa majú dobre. Spolužiaci a ostatní, čo sa im posmievali, si uvedomili, že on vlastne má dievča a oni nie. Preto im dali pokoj a už sa o nich viac nerozprávalo. Chlapec a dievča boli šťastní, že sa im už nikto nevysmieva a nešikanuje. O pár rokov sa vzali a žili spolu šťastne.

Ako Patrika šikanoval sused

(autor: Samuel Šlosár)

Za siedmimi horami na konci sveta bola jedna dedinka. Žili v nej Behnárovci a Šľakovci. Behnárovci boli bohatí. Veď ich pra pra pradedo bol kráľ. Šľakovci zasa chudobní. Boli zúfalí zo situácie, ktorá nastala. Nemali peniaze na splatenie domu.

Patrik Šľakovec chodil do 7.A triedy. Bol tichý a svoje emócie veľmi neprejavoval. Ale prišlo to. Jedného dňa sa v triede rozplakal, pretože nemôžu už bývať vo svojom dome. Sebastián Behnár bol škodoradosný a zlý. Keď sa to do počul, zavesil to na sociálnu sieť. Všetci Patrika fotili a na internete ho označovali za chudáka. Patrik bol smutný zo situácie a rozhodol sa, že to nepovie doma.

Jednu noc plakal, lebo nemal kamarátov. Rodičia sa ho pýtali: „Čo ti je?“
Odpovedal: „Bolí ma brucho, ale to prejde.“

Patrikov príbeh sa dostal až do vyšších ročníkov. Jedného dňa sa na to nemohla pozerieť Martina. Bola z 9.A triedy. Najkrajšie dievča v škole. Tak sa zaňho postavila. Najprv ho vypočula.

Postavila sa pred celou školou a vyhlásila: „On si toto nezaslúži! Nech zdvihne ruku ten, čo nemá doma žiadne problémy.“ Nikto ani nemukol. Každý bol ticho.
Patrik bol prekvapený a povedal: „Ja vám odpustím, ale vy mi sľúbite, že už sa to nebude opakovať.“

Pre Behnárovcov to dopadlo veľmi zle, rozprávali o nich už len nepekné veci. Z Paťa sa pomaly stával vodca triedy, a pritom si našiel už aj dievča. Je z neho veľký frajer. Zaslúžene! Behnárovci by sa mali nad tým zamyslieť. Také veci sa nerobia, pretože je to veľmi vážna vec.

Zalúbený Mišo

(autorka: Sára Varholiková)

Jana bola obyčajné štrnásťročné dievča, žiačka ôsmeho ročníka. Bola veľmi aktívna. Zúčastňovala sa na tvorbe školského časopisu, bola členkou klubu roztlieskávačiek, a aj preto bola obľúbená v kolektíve a tešila sa priazne chlapcov. Zapáčila sa deviatakovi Mišovi. Bol to jej prvý vážny vzťah, a preto sa mu snažila vo všetkom vyhovieť a prispôbovala sa mu aj vtedy, keď jej to nevyhovovalo. Mišo sa pred kamarátmi chcel pochváliť, akú má frajerku, a preto požiadal Janu, aby sa v parku v meste odfotili, a aby mu zaslala fotky cez Instagram.

O pár mesiacov neskôr sa pohádali a Jana sa s Mišom rozišla. Mišo chcel druhú šancu, no ona odmietla. Mišo ju chcel tak veľmi naspäť, že sa odhodlal k zbabelstvu a zneužil jej fotky. Vytvoril falošný účet na Instagrame a zverejnil ich. Tá o tom najprv nevedela, no po pár týždňoch jej to sám Mišo oznámil a dodal, že účet zruší len vtedy, ak sa k nemu vráti. Jana sa s Mišom nechcela dať znova dokopy, lebo mu už neverila, no nevedela, čo robiť. Mišo ju vydieral a pridával ďalšie fotky. Jane sa začali vysmievať kamaráti a známi. Začala mať z nepríjemnej situácie depresie.

Jana situáciu nezvládala a rozhodla sa, že všetko vyrozpráva rodičom. Na ich radu sa vybrali na políciu, kde Jana rozpovedala celý svoj príbeh. Na polícii ju vypočuli, ale upozornili ju, že si za vzniknutú situáciu sčasti môže sama. Jediná možnosť ako pomôcť zúfalej Jane bolo predvolať Miša na políciu a napomenúť ho, aby účet na Instagrame zrušil. Mišo našťastie poslúchol. Ešte v ten deň účet zrušil, Jane sa ospravedlnil a čin oľutoval. Ôsmačka sa zo svojich chýb poučila. Priateľov si odvtedy vyberala veľmi opatrne a svoje fotky už nikomu neposielala.

Silvia

(autorka: Jana Cehel'ská)

Kde bolo, tam bolo, žilo raz jedno dievča menom Silvia. No nebolo to obyčajné dievča. Na tvári mala čosi, čo sa nikomu nepáčilo, ba niektorým až hnusilo. Na nose a pod okom mala veľkú, čiernu jazvu. Táto jazva strpčovala Silvii celý život. Už od malička nemala žiadnych kamarátov. Všetky deti sa jej v škôlke smiali. Preto si Silvia myslela, že na druhom stupni sa všetko zmení, že tam deti budú možno milšie.

Nadišiel prvý deň školy. Silvia vstala ako prvá a hneď utekala za mamou.

„Mami, mami vstávaj dnes predsa idem do školy,“ kričala na celú izbu.

„Idem, veď trochu počkaj,“ odpovedala mama.

Silviina mama z toho, že Silvia ide do školy nebola však veľmi nadšená. Ona vedela, že všetko nebude také, ako si myslí. Silvia sa rýchlo vychystala, naraňajkovala a utekala do školy. Keď vošla do školských dverí, počula iba krik detí a učiteľov. Nikto si nikoho nevšímal, lebo každý mal dosť svojich problémov, čo ešte väčšmi rozveselilo Silviu, lebo nikto na ňu nezísal. To sa však zmenilo, keď Silvia vošla do triedy. Tam nebolo toľko detí a každý si každého obzeral. Všetky zvedavé detské oči sa upriamili na Silviu a jej jazvu. Niektorí sa začali smiať, niektorí sa jej báli. Prekvapená Silvia si sadla do poslednej lavice na kraj a smutne prehrabávala tašku, aby aspoň trochu oddialila plač.

Potichu si šepkala: „Možno tak pozerajú na každého. Možno si ma len obzerali.“

Pripravila si veci a čakala na zvonček. Sledovala jedno dievča, ktoré malo okolo seba plnú hŕbu dievčat. Volala sa Karin. Karin bolo namyslené, bohaté dievča, ktoré si myslelo, že môže každému rozkazovať.

„Videli ste to strašidlo, čo prišlo do triedy? Vyzerá hrozne! Ja byť na jej mieste, radšej sa zakopem pod zem!“ hneď poznamenala Karin.

Samozrejme všetky deti jej na to pritakávali a smiali sa. Silvia to samozrejme počula a slzy sa už nedali potlačiť. Hodiny prebehli rýchlo no prestávky pre Silviu akoby trvali večnosť. Keď konečne skončila škola, Silvia rýchlo utekala domov. Mame nič nepovedala, lebo si myslela, že to bude lepšie.

Silvia bola veľmi bystrá, už ako prvá z triedy sa naučila písať, čítať aj počítať. Najviac ju aj tak zo všetkého zaujímala biológia. Mohla by si knihu biológie čítať aj celé hodiny. To jediné ju udržiavalo v dobrej nálade. Ráno sa zobudila, no nie na budík, ale na pípanie mobilu. Keď si pretrela oči a otvorila Facebook uvidela žiadosť o priateľstvo. Silvia si ešte raz pretrela oči, či je to pravda. O priateľstvo ju požiadala Karin. Silvia jej okamžite potvrdila priateľstvo a hneď jej to zdvihlo náladu. Bola z toho taká nadšená, že zabudla na všetko, čo sa včera stalo. Keď prišla do školy, hneď sa postavila ku Karin a chcela sa s ňou spriatelíť.

„Ahoj Karin! Ty si mi poslala žiadosť o priateľstvo?“ zašepkala.

„Hej, prečo? Všimla som si, že nemáš veľa fotiek a ani kamarátov, tak Ti pomôžem,“ odvetila Karin.

„Fakt? Ďakujem, si super,“ povedala natešená Silvia. „Budeme kamošky?“

Karin sa zasmiala: „Jasné!“

Silvia bola veľmi šťastná, lebo nikdy predtým nemala žiadnu kamošku. Deti z toho boli prekvapené, no oni ešte nevedeli, aký má Karin plán. Na veľkej prestávke, keď Silvia odišla na WC, Karin zavolať všetky deti a povedala im svoj plán.

„Počúvajte! Včera večer, keď som si pozerala vaše profily na Facebooku zistila som, že Silva má Facebook! Ha! Má iba jedného priateľa, čo som ja. Napadlo ma, že urobíme účet na Facebooku a pomocou neho budeme písať Silvii. Bude to náhodný chlapec z googlu a bude jej písať, že sa jej páči, a že chce, aby sa s ním stretla a tam si z nej všetci urobíme srandu!“ Deťom sa to najprv nepáčilo, ale neskôr sa dali nahovoriť. Silvia sa vrátila, akoby sa nič nestalo a všetci sa tak aj správali. Silvia bola konečne šťastná a celý deň sa cítila, ako to najpopulárnejšie dievča na svete.

Keď sa vrátila domov, všetko povedala mame. Obidve sa spolu tešili a Silvia akoby zabudla na tú jazvu na svojom nose. Keď si večer otvorila Facebook uvidela, že má ďalšiu žiadosť o priateľstvo. A bol to chlapec menom Dávid a Silvii sa hneď zapáčil. Prijala jeho žiadosť o priateľstvo a Karinín plán okamžite vyšiel. „Dávid“ jej hneď začal písať. Silvia si myslela, že sa už nič lepšie v jej živote nemôže stať. Písali si každý deň. A Silvia sa stále cítila lepšie. Už si spolu písali asi 3 mesiace a poznali sa veľmi dobre. No každý deň Karin získavala viac a viac informácií o Silvii, a tak vedela, čo povedať, aby ju urazila. Jedného dňa, keď si Silvia písala s Dávidom jej napísal, že by ju chcel vidieť. Silvia bola taká vystrašená, lebo si

myslela, že keď mu pošle fotku, tak si s ňou už nebude písať, no Dávid ju nakoniec presvedčil. Tak sa Silvia krásne obliekla a nafotila asi 20 fotiek. Vybrala jednu a poslala mu ju. Silvia čakala a čakala, no nakoniec jej Dávid nič neposlal. Silvia si myslela, že sa len určite niekde zabudol. Išla si ľahnúť a myslela si, že jej Dávid určite odpíše. Pri čakaní však Silvia zaspala a zobudila sa až na krik mami.

„7:50? Nestíham,“ vykrikla.

Rýchlo sa obliekla, umyla a ani sa nestihla učesať. Vybehla z domu a utekala do školy. Rozstrapatená dobehla k škole, a pretože bývala blízko, dorazila 7:55.

„Super mám ešte 5 minút,“ vydýchla si .

Vošla do školy a všetky deti sa otočili na ňu a začali sa rehotáť na plné brucho.

„Pozrite! Prišlo strašidlo. Ha ha! Dnes sa ešte ani nestihla učesať“, pokrikovali.

Prekvapená Silvia rýchlo vbehla do triedy, a tam ju už čakali všetci spolužiaci s veľkou fotkou, na ktorej bola Silvia. Všetci na ňu pokrikovali a robili si z nej srandu, že komu by sa mohla už len ona páčiť. Silvia nezastavila slzy, no bolelo ju to až tak, že hneď utiekla z triedy a utekala domov.

Doma si uplakaná Silvia sadla na zem a nevedela, čo má robiť. Bola strašne smutná, slzy nešlo zastaviť. Mama nebola doma, takže Silvia to nemala komu povedať. Otvorila Facebook a hneď sa jej zobrazila jej fotka s miliónmi nadávok. Všetci sa pridali a nadávali aj do komentárov. Silvia bola na dne. Nevedela prečo, začo alebo ako jej to urobili. O pár hodín sa Silvia upokojila. No myšlienkami bola úplne inde. Spomenula si na svojho jediného priateľa – knihu Biológie. Silvia si ju začala čítať a hneď na všetko zabudla. Čítala si až do príchodu mami, ktorá ju našla v izbe.

„Čo tu robíš tak skoro Silvia? Mali ste skrátené vyučovanie?“ vypytovala sa mama. Silvia jej všetko povedala. Silviina mama mala všetkého dosť a chcela sa ísť porozprávať s riaditeľom a Karininou mamou.

„Mami ! Nechod'! Tak to len zhoršíš“, skríkla.

Silvia a jej mama sa potom ešte dlho rozprávali. Nakoniec sa rozhodli, že Silviu preložia na inú školu a mama sa porozpráva s Karininou mamou. A tak sa aj stalo. Karin síce nechtiac, ale musela sa ospravedlniť Silvii. Tá na to všetko nezabudla dodnes, no to všetko jej dalo silu, aby sa mohla stať tým, čím chcela vždy byť. Silvia sa stala doktorkou a pomáha tisícom ľudí na zemi. Miluje svoje povolanie a preto, že bola silná dokázala aj ostatným, že nikto nemusí byť dokonalý, aby mohol dosiahnuť veľké veci.

Ako sa z nepriateľov stali priatelia

(autorka: Júlia Cenkerová)

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden chlapec. Volal sa Matej. Tento Matej bol mimoriadne šikovný a zručný. Keď mal 2 roky, vedel už počítat' v štyroch svetových jazykoch. V piatich rokoch už spamäti vypočítal príklady, ktoré nevedeli vyrátať ani piataci. Aj v oblasti umenia bol veľmi talentovaný. V siedmich rokoch hral na flaute, klavíri a akordeóne. A vedel toho omnoho viac.

Matej býval v dedinke zvanej Sabinovce. Nebolo tam síce veľa ľudí, ale všetci si pomáhali, ako len mohli. Matej býval so svojím starým otcom, pretože jeho rodičia zomreli na šarlach. Aj keď nežili vo veľkom dome s veľkým dvorom, aj tak im bolo dobre. Jedného dňa sa prisťahovali noví susedia. Keď to Matej zbadal, hneď zavolať starého otca.

„Dobrý deň!“ zvolal starý otec, keď videl z auta vystupovať mladú rodinku.

„Ó, vy budete zrejme naši noví susedia!“ zvolal späť nový pán sused.

„Volám sa Ján Lehotský a toto je moja manželka Perla a dcéra Lucia so synom Albrusom.“

Dedko sa pleskol po čele. „Ja hlupák! Ani som sa nepredstavil. Moje meno je Jozef a toto je môj vnuk Matej.“

„Teší nás!“ povedal sused.

„Prepáčte, ale už budeme musieť ísť“, zakončil rozhovor sused.

O nejaký čas hral Matej v záhrade na flaute. Keď ho počula Lucia, hneď prišla k nemu a povedala: „Aký máš len neobyčajný nástroj. Ako sa volá?“

„Ty nepoznáš flautu?!“ začudoval sa Matej.

„Nie. U nás sme takú nemali. My sme počúvali len hudbu cez mobil. Máš aj ty mobil?“ spýtala sa Lucia.

„Áno, mám“, odpovedal Matej, „ale veľmi ho nepoužívam“, dodal.

„Prečo?“ spýtala sa Lucia.

„No pretože mám rád živú hudbu.“ odvetil Matej.

Lucia sa zachvela. Nechcela si to síce pripustiť, ale zaľúbila sa.

„Aha. Rada by som si s tebou pokecala, ale už musím ísť. Tak ahoj!“ pozdravila Lucia a vybrala sa preč.

Nejaký čas sa spolu dosť často stretávali. Čím viac, tým väčšmi chápala, že ju Matej neľúbi. Raz ho Lucia videla zhovárať sa s iným dievčaťom a totálne sa prestála ovládať. Bežala domov, zapla počítač a začala sa Matejovi vyhrážať. Ten nechápal, čo sa deje, a tak sa šiel s Luciou porozprávať.

„Ako to, že to nechápeš?“ spýtala sa ho Lucia. „Veď si predsa dosť múdry na to, aby si to chápal!“

„Ale čo mám chápať?“ nechápavo sa spýtal Matej.

„Si pre mňa veľmi dobrý kamarát a nechcem ťa stratiť,“ kričala naňho Lucia.

„Toho sa neboj!“ povedal Matej. „Ale, ak budeš robiť takého scény, tak potom už kamaráti nebudeme!“

„Neboj sa! Nebudem“, sľúbila mu Lucia.

A svoj sľub aj dodržala. A tak sa z Lucie a Mateja stali tí najlepší kamaráti.